

## [Krag.]

svævede i Luften med en Sterlingkurs paa 17,50, medens en Kurs, som skulde have haft Virkelighedsgrund, skulde have ligget mellem 13 og 14? Den Aften svarede Baron Rosenkrantz paa et Spørgsmaal om Nationalbankens Valutapolitik følgende:

„Vi er bundne til vore Forpligtelser af Oktrojen. Regeringen har med stor Kraft forlangt, at vi skal fastholde Guldpariteten. Det maa vi nu gøre med alle de Midler, der staar til vor Raadighed“. Jeg spørger nu: Hvorledes kan Statsministerens Ord: jeg ved ikke af, at Regeringen har givet Nationalbanken Paalæg om noget, være Sandhed, hvis Nationalbankdirektør Rosenkrantz's Ord er Sandhed? En af dem maa aabenbart tale Sandhed med Modifikation — jeg maa maaske have Lov til at bruge dette Udtryk —, og jeg synes under Hensyn til begge de Herrers fremstaaende Betydning ved Afgørelsen af disse Spørgsmaal og deres fremstaaende Stilling i det hele taget, at det er nødvendigt, at vi faar Rede paa, hvad det er, der her er sket.

„Og saa greb da Nationalbanken til Midler, der tydede paa, at det ikke var de Radikale med deres Sandheder om den lave Krone og Lovsangen til dens Pris, men derimod det socialistiske Element i Regeringen, som var Herre i Huset. Thi man skred jo til en Diskontoforhøjelse, en Valutarestriktion og Kreditspærring, som desværre ogsaa, efter at Kroneafgørelsen var faldet ved Maanedens Udgang, opretholdtes i adskillige Dage til stor Skade for Erhvervslivet.“

„Og hvor speget i Virkeligheden Forbindelsestraaden i disse Dage var mellem de to Regeringspartier, fik man et meget tydeligt Udtryk for i de Radikales Silkeborg-Blad, hvor det udtaltes, at Regeringens Politik

„fremkalder Forfærdelse i alle de Kredse, der ikke ser det som deres Opgave at staa Værn om Kapitalmagten og om Udbygning af det producerende og arbejdende Erhverv.“

„Regeringens Politik fremkalder Forfærdelse“ — det maa Regeringen høre af sine egne, denne Regering, hvis Motto var: Erhvervslivets Blomstring gennem maalbevidst Indsats, Arbejde og god Fortjeneste for alle. Og saa fortsætter Bladet:

„Vi beklager, om Forholdene skulde udvikle sig saaledes, at Samarbejdet ikke kan fortsættes.“

Se, det var en maalbevidst Regering; det var to Partier, som stod fast omslyngede i Arbejdet for Gennemførelsen af en i Forvejen fast planlagt Politik: „Vi bekla-

ger, om Forholdene skulde udvikle sig saaledes, at Samarbejdet ikke kan fortsættes.“ Og saa græd Bladet en Taare over de mange smukke Opgaver, hvis Løsning nu desværre gennem denne fortvivlede, utilbørlige Regeringspolitik forspildtes.

Men man kan sige med Digteren: „Hold Taare op at trille.“ Thi for denne maalbevidste og handlekraftige Regering løste Sverige og Norge Opgaven Søndag Nat mellem den 27. og 28. September. Da sprang Bomben i Oslo og Stockholm, og da fandt Regeringen sine egne Ben; da k vendte den højtærede Statsminister og den højtærede Finansminister øjeblikkelig, og Tirsdag den 30. September var den stik modsatte Politik gennemført af den, som man den 26. krævede gennemført af Nationalbanken med alle til Raadighed staaende Midler, ja, som man krævede gennemført, efter at Kronen udenfor Landets Grænser gennem Regeringsforanstaltninger var faldet paa de forskellige Steder fra 15 til 30 pCt.

Ja, som sagt, Statsministeren har ganske Ret; Spørgsmaalet, som stilledes Regeringen i de Dage, var et saare alvorligt Spørgsmaal, og det var forstaaeligt — jeg vil sige: det var saamænd ogsaa tilgiveligt —, om der til en vis Tid famledes og svingedes. Men det er utilgiveligt, naar man bagefter som den højtærede Statsminister stiller sig i Heltepositur og udraaber: Her er ikke vaklet mellem forskellige Standpunkter; her har hele Tiden været Maalbevidsthed; her har været udtalt Handlekraft.

Vi forenes jo nu alle i Haabet om, at vi maa komme lempeligt gennem Vanskelighederne. At Prisstigninger maa indtræde, hvis den nuværende Valutatilstand skal opretholdes ret længe, det er en Selvfølgelighed, og det er jo ogsaa Betingelsen for øget Liv i de stagnerende Erhverv og for at tilvejebringe den øgede Beskæftigelsesgrad, som er og maa være Arbejderens eneste Erstatning for Kronens mindske Købekraft. Lad os da haabe, at Stigningen holder sig indenfor det legitime, indenfor det begrundede, indenfor det nødvendige, og at vi med Bevarelse af Erhvervslivets Frihed kan finde Midler til at beklipe Vildskud, hvor saadanne maatte vokse frem.

Thi i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil ogsaa jeg sige til den høje Regering, at Krigstidens Metoder til saadan Beklipning lader sig ikke genoptage — og virkningsløse var de jo for øvrigt ogsaa og vil yderligere være dette i et aabent Varemarked, i en Verden, som indeholder Overflod af Varer —, selv om